ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK
# JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň Mgr. Hany Janotové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. ve věci

**žalobce:** **Jan Dohnal,** IČO 71676732
sídlem Krakovská 1256/24, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, 261 01 Příbram

**proti**

**žalovanému:** **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

**o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 3. 2026, č.j. 6613/26/5300-21444-712178 a ze dne 20. 3. 2026, č.j. 7807/26/5300-21444-712178**

**takto:**

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

**Odůvodnění:**

**Základ sporu**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2026, č.j. 6613/26/5300-21444-712178 („napadené rozhodnutí č. 1“)

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

a rozhodnutí ze dne 20. 3. 2026, č.j. 7807/26/5300-21444-712178 („napadené rozhodnutí č. 2)“, společně také jako „napadená rozhodnutí“). Žalovaný napadeným rozhodnutím č. 1 ponechal v platnosti dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období červenec 2021, vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu („správce daně“) dne 7. 5. 2025, č.j. 4150979/25/2001-51521-109835. Dodatečným platebním výměrem správce daně žalobci doměřil za uvedené zdaňovací období daň z přidané hodnoty („DPH“). Napadeným rozhodnutím č. 2 ponechal žalovaný v platnosti rozhodnutí správce daně ze dne 9. 9. 2025, č.j. 7168307/25/2001-51521-109835 (dále též „platební výměr na penále“). Platebním výměrem na penále správce daně uložil žalobci povinnost z doměřené daně uhradit penále.

2. Správce daně doměřil DPH a stanovil penále v důsledku zjištění učiněných při daňové kontrole, kterou u žalobce zahájil dne 28. 3. 2025. Rozsah daňové kontroly se týkal zdanitelných plnění, jejichž přijetí žalobce deklaroval od svého dodavatele, společnosti Komplet Plus Praha s.r.o. za zdaňovací období červen 2021. Správce daně po provedení kontroly dospěl k závěru, že žalobce neprokázal skutečné přijetí plnění spočívající ve vypracování marketingové strategie pro rok 2021, resp. v kampani na sociálních sítích na nově otevřenou pobočku ve Vlašimi a v IT servisu (web a sociální sítě). Uzavřel proto, že žalobce ve vztahu k těmto plněním neprokázal splnění hmotněprávních podmínek na odpočet DPH ve smyslu § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“).

3. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání. V rámci něj navrhl doplnit dokazování o svědeckou výpověď paní Y. A., která byla v části kontrolovaného zdaňovacího období, konkrétně od 10. 4. 2021 do 15. 7. 2021, jediným vlastníkem a jednatelem žalobcova dodavatele. Daňové orgány výslech svědkyně provedly. Žalovaný však i přes doplněné dokazování žalobcovo odvolání zamítl a napadeným rozhodnutím č. 1 dodatečný platební výměr potvrdil. Na doměřenou daň navázal správce daně vydáním samostatného platebního výměru na penále, neboť dodatečný platební výměr penále neobsahoval. Platební výměr na penále žalobce také napadl odvoláním. Žalovaný i toto odvolání zamítl a napadeným rozhodnutím č. 2 platební výměr na penále potvrdil.

4. Těžiště sporu přitom leží ve způsobu provedení výslechu a následném hodnocení výpovědi svědkyně, které v odvolacím řízení učinil žalovaný. Zatímco žalobce tvrdí, že během výslechu svědkyně spornou existenci obchodní spolupráce a poskytnutí plnění dostatečným způsobem potvrdila, žalovaný neshledal její výpověď za natolik konkrétní a věrohodnou, aby rozptýlila pochybnosti vyplývající z ostatních zjištění učiněných v průběhu daňové kontroly. Mezi účastníky tak prakticky panuje spor o to, zda obsah výpovědi postačoval k prokázání přijetí deklarovaných zdanitelných plnění.

## Žaloba, vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Žalobní argumentace směřuje zejména proti postupu vedení výslechu. Žalobce brojí také proti způsobu, jakým žalovaný obsah výpovědi svědkyně vyhodnotil. Žalobou se pro skutkovou i věcnou souvislost domáhá zrušení obou napadených rozhodnutí.

6. Předně uvádí, že výslech navrhl za účelem prokázání obchodní spolupráce se svým dodavatelem. Správce daně podle žalobce pochybil, pokud svědkyni vyslýchal k nesouvisejícím věcem; značnou část dvou a půl hodiny trvajícího výslechu podle něj totiž tvořily otázky nekorespondující s předmětem sporu, na což během výslechu výslovně upozornil už i odborný konzultant svědkyně. Vedení výslechu svědkyni následně vyčerpalo a zahltilo natolik, že se k věci přestala vyjadřovat a výslech musel být následně ukončen.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by svědkyně během výslechu neměla o deklarovaných plněních poskytnutých dodavatelem žalobci žádné povědomí. Je přesvědčen, že svědkyně spolupráci dodavatele se žalobcem, jakož i poskytnutí plnění žalobci, jednoznačně potvrdila. K tomu žalobce cituje konkrétní pasáže z protokolu o výslechu svědka ze dne 8. 7. 2025 (dále jen „protokol“).

7. Žalobce dále žalovanému vytýká způsob hodnocení výpovědi svědkyně. Daňové orgány podle něj postupovaly přehnaně formalisticky, žalovaný založil své závěry na vlastním subjektivním názoru, který nabyl na základě vlastní „investigativy“; správce daně totiž záměrně hledal souvislosti hovořící v neprospěch žalobcovy argumentace. Žalobce má za to, že výslech svědkyně tak byl správcem daně veden s úmyslem „doměřit DPH za každou cenu“. Takový postup považuje žalobce za rozporný s § 92 odst. 2 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalovaný se tak nevypořádal se závěry výpovědi svědčícími ve prospěch žalobce a bezdůvodně setrval na závěru o neprokázání přijetí plnění. Žalobce v této souvislosti cituje také rozsudek Nejvyššího správního soudu („NSS“) ze dne 19. 11. 2019, č.j. 1 Afs 148/2019-59; konkrétně pasáž týkající se povinnosti správce daně provést důkazy, které mohou přispět ke správnému stanovení daně.

8. Z výše uvedených důvodů proto žalobce považuje za nezákonná obě napadená rozhodnutí.

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech uvedených v napadených rozhodnutích. Odmítl, že výsledek daňového řízení závisel pouze na hodnocení výpovědi svědkyně. Zdůraznil, že neuznání nároku na odpočet DPH vycházelo z celého souboru zjištěných okolností.

10. Poukázal zejména na rozpory v předložených daňových dokladech, na nejasnosti ohledně servisní smlouvy, kterou za dodavatele podepsala osoba, která v rozhodné době nebyla jejím jednatelem, a také na zjištění, že obdobná plnění žalobci dlouhodobě poskytoval jiný dodavatel, společnost B Creative s.r.o. (dále jen „B Creative“). Současně upozornil na další pochybnosti týkající se dodavatele, zejména jeho faktické činnosti, personálních změn, absence součinnosti se správcem daně a výsledků kontrol, které byly u dodavatele provedeny.

11. Žalovaný má za to, že výpověď svědkyně hodnotil ve spojení s ostatními důkazy. Přestože svědkyně spolupráci dodavatele se žalobcem a poskytnutí plnění žalobci potvrdila, nedokázala věrohodně popsat obsah, rozsah ani způsob realizace plnění. Nepamatovala si podrobnosti k deklarovaným plněním, nedokázala blíže specifikovat práce prováděné na webových stránkách žalobce ani na sociálních sítích a nebyla schopna uvést osoby, které měly plnění zajišťovat. Na řadu otázek odpovídala pouze obecně nebo uvedla, že si již nepamatuje.

12. Z uvedených důvodů výpověď svědkyně sama o sobě pochybnosti vyplývající z ostatních zjištění neodstranila. Žalovaný proto dospěl k závěru, že faktické uskutečnění deklarovaných plnění prokázáno nebylo. Odmítl rovněž námitku, že by správce daně při výslechu postupoval tendenčně. Podle jeho názoru bylo ověřování podrobností vzájemné obchodní spolupráce nezbytné právě pro posouzení věrohodnosti výpovědi svědkyně. K citovanému rozsudku NSS sp. zn. 1 Afs 148/2019 uvedl, že žalobce z něj nevymezil konkrétní právní závěr pro projednávanou věc. Zdůraznil, že v daňovém řízení provedl všechny důkazy způsobilé přispět ke správnému stanovení daně. Žalobce ani ostatně netvrdí, že by některý navržený důkaz proveden nebyl; brojí toliko proti způsobu, jakým žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vyhodnotil výpověď svědkyně. Současně připomněl, že právě za účelem doplnění dokazování byl v odvolacím řízení proveden výslech svědkyně a žalobce byl následně seznámen s výsledky doplněného dokazování. Této možnosti však nijak nevyužil a k výsledkům dokazování se nevyjádřil.

13. Žalobce ve své replice setrval na své dosavadní argumentaci.

14. Dále namítl, že žalovaný ani ve svém vyjádření nevysvětlil, proč by svědkyně měla nepravdivě potvrzovat existenci obchodního vztahu. Skutečnost, že si po několika letech nepamatovala podrobnosti týkající se technických či organizačních aspektů činnosti společnosti, podle žalobce sama o sobě věrohodnost její výpovědi nezpochybňuje. Setrval tak na stanovisku, že daňové orgány hodnotily důkazy selektivně, pokud přikládaly význam okolnostem svědčícím v jeho neprospěch, zatímco výpověď svědkyně podrobily mimořádně přísnému hodnocení.

## Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, městský soud neshledal.

16. Soud o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s tímto postupem nevyslovili nesouhlas. Žalobce k důkazům navrhl provést dodatečný platební výměr, své odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, platební výměr na penále, odvolání proti platebnímu výměru na penále a protokol. Všechny navržené důkazy jsou součástí správního spisu. Platí přitom, že obsahem správního spisu se nedokazuje, soud z něj toliko vychází. Jednání proto za účelem dokazování nenařizoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

17. Současně soud konstatuje, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č.j. 9 Afs 35/2012-42).

18. Žaloba není důvodná.

19. Žalobce vznesl, stejně jako v odvolacím řízení proti napadenému rozhodnutí č. 1, toliko jednu žalobní námitku. Tou brojí proti způsobu provedeného výslechu svědkyně a také proti závěrům, které z nich žalovaný v napadených rozhodnutí vyvodil. Soud se níže vyjádří k jednotlivým dílčím aspektům této námitky. Nejprve však shrne zjištění vyplývající z části spisové dokumentace, kterou pro potřeby posouzení námitky považuje za relevantní.

20. Soud ze správního spisu zjistil, že se správce daně během daňové kontroly z vlastní iniciativy snažil svědkyni opakovaně vyslechnout. Poprvé svědkyni k výslechu předvolal dne 2. 10. 2023, po její omluvě znovu dne 6. 11. 2023. Svědkyně se dne 21. 11. 2023 k výslechu dostavila, s odkazem na náhlé zhoršení zdravotního stavu ale odmítla vypovídat. Uvedla, že výpověď poskytne do poloviny ledna 2024 a předloží i listiny týkající se spolupráce dodavatele se žalobcem. Současně přislíbila doložit tvrzené zdravotní důvody do 1. 12. 2023. Nic z uvedeného však neučinila.

21. V období od 19. 1. 2024 do 20. 5. 2024 správce daně svědkyni celkem čtyřikrát znovu neúspěšně předvolal k podání svědecké výpovědi. Svědkyně svou neúčast omlouvala prostřednictvím svého právního zástupce, a to zdravotními důvody či pracovní vytížeností nebo čerpáním dovolené tohoto zástupce. Tvrzené zdravotní obtíže doložila pouze svou pracovní neschopností v období od 29. 5. 2024 do 7. 7. 2024.

22. Správce daně následně požádal Policii ČR o předvedení svědkyně k jednání na 19. 8. 2024, avšak bezúspěšně, protože se nezdržovala v místě bydliště. Ze stejného důvodu se nezdařilo ani její předvedení k jednání dne 18. 9. 2024. Výslech byl z důvodů na straně svědkyně odložen celkem sedmkrát; správce daně po celou dobu komunikoval s jejím právním zástupcem a navrhoval náhradní termíny.

23. Dne 20. 5. 2024 správce daně svědkyni také vyzval k předložení listin a dalších podkladů vztahujících se ke spolupráci mezi dodavatelem a žalobcem. Svědkyně dne 31. 5. 2024 prostřednictvím svého právního zástupce požádala o prodloužení stanovené lhůty, aniž uvedla, o jak dlouhou dobu. Na následnou výzvu správce daně k upřesnění požadovaného prodloužení již nereagovala. Přestože dříve deklarovala, že příslušnými podklady disponuje, žádné listiny ani jiné důkazní prostředky k tvrzené spolupráci a poskytovaným plněním v průběhu celého daňového řízení nepředložila.

24. Správce daně o neúspěšných pokusech zajistit výslech svědkyně i získat od ní přislíbené listiny žalobce průběžně informoval. Prvně tak učinil ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 7. 2. 2025, kde uzavřel, že k zajištění jejího výslechu vyvinul maximální úsilí, zatímco svědkyně se podání svědecké výpovědi soustavně a účelově vyhýbala, nepředložila žádné listiny vztahující se ke spolupráci dodavatele se žalobcem. Ani žalobce k realizaci výslechu nijak nepřispěl. Správce daně proto shrnul, že se mu výslech nepodařilo uskutečnit a nezískal tak důkazní prostředek, který by tvrzenou realizaci plnění potvrdil či vyvrátil. Již ve výzvě správce daně žalobce seznámil také s dalšími pochybnostmi o skutečném přijetí deklarovaných plnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

25. Přestože byl žalobce výzvou k prokázání skutečností vyzván k jejich odstranění doložením rozhodných skutečností, ani v prodloužené lhůtě žádné další důkazy nenavrhl a nepředložil. Správce daně jej následně v seznámení s dosavadním výsledkem kontrolního zjištění ze dne 11. 3. 2025 znovu obeznámil s dosavadními pokusy o zajištění výslechu svědkyně i s přetrvávajícími pochybnostmi o faktickém přijetí deklarovaného plnění od dodavatele.

26. Dne 14. 3. 2025 žalobce reagoval podáním, v němž uvedl, že se mu podařilo získat příslib účasti svědkyně na případném dalším výslechu. Současně navrhl její výslech a trval na jeho provedení.

27. Správce daně historii pokusů o předvolání svědkyně a své pochybnosti následně shrnul i ve zprávě o daňové kontrole ze dne 28. 3. 2025. Následně uzavřel, že žalobce neunesl přenesené důkazní břemeno, neboť nepředložil žádné relevantní důkazy prokazující, že služby deklarované na dokladech od dodavatele skutečně přijal. Shledal tak, že žalobce nesplnil hmotněprávní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH podle § 72 a § 73 zákona o DPH. Na základě těchto závěrů vydal dne 7. 5. 2025 dodatečný platební výměr a dne 9. 9. 2025 platební výměr na penále.

28. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání. Namítal především, že správce daně nezákonně neprovedl výslech svědkyně, přestože šlo podle něj o klíčový důkaz k objasnění sporných skutkových okolností. V reakci na odvolací námitku správce daně dne 8. 7. 2025 výslech svědkyně úspěšně realizoval. Svědkyně se k předmětu výslechu nevyjádřila souvislou výpovědí, ale zvolila formu odpovědí na jednotlivé otázky správce daně, kterou k výzvě tazatele sama označila za rychlejší a vhodnější variantu.

29. Výslech směřoval nejprve k jejímu působení ve funkci jednatelky a jediného společníka dodavatele, dále ke stavu dodavatele při jeho převzetí, důvodům nepodání daňového přiznání za rok 2020 a k okolnostem následného převodu jejího obchodního podílu u dodavatele. Následovaly otázky týkající se vedení účetnictví, faktického řízení dodavatele, provádění finančních transakcí, způsobu sjednávání, realizace a fakturace zakázek a dále dodavatelových odběratelů a plnění poskytovaných jednotlivým zákazníkům. Po výslovné výtce odborného konzultanta svědkyně následně správce daně zaměřil výslech na spolupráci dodavatele se žalobcem a způsob a okolnosti poskytnutí deklarovaných plnění.

30. Svědkyně uvedla, že žalobce osobně znala a byla jí známa i jeho podnikatelská činnost. Spolupráci měla iniciovat ona sama s nabídkou pomoci při získávání nových zákazníků. Se žalobcem se seznámila na jedné z jeho poboček, o kterou se jednalo, si nepamatovala. Se žalobcem jednala přímo, převzala od něj přístupové údaje k webovým stránkám a sociálním sítím a na některá plnění využívala externí brigádníky a subdodavatele mimo pracovněprávní vztahy, jejichž identitu odmítla sdělit. Poskytované služby podle ní spočívaly zejména ve správě a rozvoji webových stránek a sociálních sítí žalobce, v grafických pracích, tvorbě propagačních materiálů, analýze návštěvnosti a vyhodnocování zákaznického zájmu. Uvedla, že služby byly poskytovány průběžně podle požadavků žalobce a že výstupy měly podobu reportů a statistik, kterými již nedisponuje. Svědkyně k datu výslechu nedisponovala ani žádnou listinou a elektronickou komunikací, ani výstupy týkajícími se tvrzené spolupráce a deklarovaných plnění. K podrobnějším otázkám týkajícím se nejprve konkrétního obsahu IT servisu webu a následně IT servisu sociálních sítí, způsobu realizace těchto jednotlivých prací, zadávání požadavků, provedených změn na sociálních sítích, navázání na činnost předchozích dodavatelů, podoby propagačních kampaní či okolností vystavení některých faktur se svědkyně odmítla vyjádřit, popř. uvedla, že potřebné

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

již sdělila. V průběhu výslechu uvedla, že je unavená a necítí se dobře, a z tohoto důvodu na další otázky odpovídat nechtěla. Zároveň připustila možnost pokračování výslechu v náhradním termínu, který měl být správci daně dodatečně navržen v pětidenní lhůtě jejím odborným konzultantem.

31. Dne 22. 10. 2025 žalovaný seznámil žalobce se skutečnostmi zjištěnými v odvolacím řízení. Žalovaný v seznámení vyhodnotil výpověď svědkyně jako nekonkrétní a nevěrohodnou. Přestože obecně potvrdila existenci spolupráce mezi dodavatelem a žalobcem a hovořila o propagaci, správě webu a sociálních sítí, nedokázala podrobně popsat deklarované IT služby, jejich rozsah, způsob provádění ani osoby, které je měly zajišťovat. Shrnul, že svědkyně na řadu otázek odpovídala neurčitě, uváděla, že si okolnosti nepamatuje, nebo se odmítla vyjádřit. Žalovaný současně poukázal na rozpory mezi její výpovědí a dalšími zjištěnými skutečnostmi. Její tvrzení o propagaci konkrétní pobočky například nekorespondovala s předmětem fakturovaných plnění. Rozcházela se také tvrzení svědkyně a žalobce ohledně okolností navázání spolupráce. Žalovaný dále zdůraznil, že svědkyně nedokázala věrohodně vysvětlit ani fungování samotného dodavatele jako společnosti, jeho zakázky, účetnictví či personální zajištění služeb, přičemž odmítla identifikovat osoby, které měly služby pro žalobce fakticky vykonávat. Uzavřel proto, že výpověď neprokazuje faktické uskutečnění deklarovaných plnění ani splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH podle § 72 a § 73 zákona o DPH.

32. V napadeném rozhodnutí č. 1 pak žalovaný uvedené rozsáhlé hodnocení výpovědi svědkyně zopakoval a na svém stanovisku o neunesení důkazního břemene žalobcem i přes doplnění dokazování setrval; odvolání tedy zamítl a dodatečný platební výměr potvrdil.

33. K samotné námitce neprovedení výslechu svědkyně pak uvedl, že žalobce měl v průběhu daňové kontroly dostatečný prostor navrhovat a předkládat důkazy i vyjádřit se ke zjištěním správce daně. Výzvou ze dne 7. 2. 2025, v níž konkretizoval pochybnosti o věrohodnosti předložených podkladů a faktickém přijetí deklarovaných plnění od dodavatele, žalobce vyzval k prokázání tvrzených skutečností. Žalobce na výzvu ani v prodloužené lhůtě nereagoval a žádné důkazy nenavrhl. Výslech svědkyně navrhl až ve vyjádření k výzvě k seznámení se s dosavadními výsledky kontrolního zjištění ze dne 11. 3. 2025. Žalovaný proto uzavřel, že žalobci nebylo bráněno v uplatnění důkazních návrhů a měl dostatek prostoru svá tvrzení prokázat. Současně uvedl, že výslech svědkyně byl následně proveden a vyhodnocen v odvolacím řízení.

34. Soud má z výše uvedeného obsahu spisu za prokázané, že správce daně usiloval o provedení výslechu svědkyně dlouhodobě a z vlastní iniciativy. Již od října 2023 svědkyni opakovaně za účelem ověření tvrzené spolupráce mezi žalobcem a poskytnutí plnění předvolával. Přestože svědkyně se dne 21. 11. 2023 k jednání dostavila, odmítla vypovídat, přislíbila pozdější součinnost a předložení souvisejících listin, což následně nesplnila. V následujících měsících se k opakovaně nařízeným termínům nedostavovala, přičemž se správcem daně komunikovala prostřednictvím svého právního zástupce. Zdravotní důvody, jimiž byly některé omluvy odůvodňovány, doložila pouze za období od 29. 5. 2024 do 7. 7. 2024. Byl to přitom správce daně, kdo opakovaně hledal náhradní termíny a proaktivně komunikoval s jejím právní zástupcem. Bezvýsledně se také pokusil opakovaně zajistit její účast i prostřednictvím předvedení. Hodnocení přístupu svědkyně jako nestandardního má proto oporu ve správním spisu. Daňové orgány současně správně přihlédly k tomu, že svědkyně nikdy nepředložila listiny, které sama přislíbila dodat. Z výslechu svědkyně provedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

v odvolacím řízení navíc vyplývá, že svědkyně aktuální držení jakýchkoliv podkladů či výstupů týkajících se tvrzené spolupráce a plnění výslovně a opakovaně popřela.

35. Ani žalobce v průběhu dokazování nevěnoval zajištění a obsahu výpovědi svědkyně výraznější pozornost. O opakovaných pokusech o výslech byl průběžně informován. Přesto po dobu téměř jednoho roku, od prvních pokusů o realizaci výslechu v říjnu 2023 do září 2024, nenavrhl žádné konkrétní řešení ani nepřispěl k zajištění její účasti, přestože uvedl, že se svědkyní jej pojily poměrně dobré vztahy a vazby. K jednotlivým nařízeným jednáním se také nedostavil. Teprve ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění dne 14. 3. 2025 sdělil, že se mu podařilo s jejím právním zástupcem navázat kontakt, a že svědkyně skrze něj předběžně přislíbila účast na případném dalším výslechu. Takto formulované sdělení však bylo zcela nekonkrétní a nepředstavovalo žádnou záruku, že se výslech skutečně podaří uskutečnit. Upuštění od výslechu svědkyně v průběhu daňové kontroly tak bylo racionálním vyústěním dosavadních marných pokusů svědkyni předvolat. Nadto daňové orgány žalobcově námitce fakticky vyhověly, když svědkyni v odvolacím řízení následně vyslechly.

36. Výhrady žalobce vůči rozsahu a věcnému zaměření otázek položených při výslechu dne 8. 7. 2025 soud neshledal důvodnými. Šíře i povaha jednotlivých otázek odpovídala předmětu dokazování a zejména pochybnostem, které správce daně v průběhu daňové kontroly zjistil, opakovaně žalobci předestřel a k jejichž objasnění žalobce také před ukončením daňové kontroly vyzval. Pochybnosti se přitom netýkaly pouze samotné existence obchodní spolupráce mezi žalobcem a dodavatelem; nejasnosti panovaly o samotném reálném fungování dodavatele a jeho schopnosti deklarovaná plnění vůbec fakticky přímo či prostřednictvím svých subdodavatelů realizovat. Nejasnosti panovaly také ohledně identity osob podílejících se na plněních a ohledně věrohodnosti předložených dokladů.

37. Za této situace proto soud nepovažuje za překvapivé ani nepřiměřené, že výslech nebyl omezen pouze na obecný dotaz týkající se existence spolupráce mezi žalobcem a dodavatelem. Cílem kladených otázek bylo získat odpovědi svědkyně jako jediného společníka a jednatele dodavatele v období, kdy měla být sporná plnění žalobci poskytnuta. S ohledem na šíři podezření týkajícího se již samotného faktického podnikání dodavatele tak dotazy měly v prvé řadě prověřit, zda dodavatel skutečně disponoval zázemím a osobami schopnými deklarovaná plnění pro žalobce realizovat. Správce daně svědkyni otázky kladl systematicky; nejprve, s ohledem na její toliko tříměsíční působení v jednatelské funkci a vlastnické struktuře, od svědkyně zjišťoval obecné okolnosti týkající se jejího převzetí dodavatele, její role při řízení společnosti, způsobu fungování společnosti, vedení účetnictví, realizace zakázek a personálního zajištění činnosti dodavatele. Teprve poté logicky přistoupil k otázkám zaměřeným na navázání obchodní spolupráce se žalobcem, na průběh vzájemných jednání a konkrétní plnění, která měla být žalobci dodavatelem následně poskytnuta. Takové vedení výslechu odpovídalo potřebě ověřit, zda je svědkyně schopna svými odpověďmi pochybnosti panující o samotné možnosti obchodní spolupráce a následném poskytnutí, resp. přijetí deklarovaných plnění skutečně rozptýlit. Soud proto nepřisvědčil žalobcově názoru, že byly otázky kladeny nepřiměřeně široce a „investigativně“; jejich posloupnost i obsah odpovídaly rozsahu předtím zjištěných pochybností. Přiměřeným způsobem tak vedly k objasnění skutkového stavu v jeho vzájemných souvislostech. Pokud žalobce poukazuje na vyčerpání, resp. zdravotní obtíže svědkyně během výslechu, soud dodává, že tato tvrzení, jako již po prvním výslechu, svědkyně nijak nedoložila.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

38. Soud neshledal důvodnou ani dílčí námitku týkající se formalistického a tendenčního hodnocení výpovědi svědkyně, kterým podle žalobce žalovaný bezdůvodně odmítl potvrzení deklarované spolupráce. Soud uzavírá, že vedení výslechu nevykazuje známky svévole ani toho, že by daňové orgány chtěly u žalobce daň doměřit za každou cenu. K tomu uvádí následující.

39. Žalovaný v bodě 26 a 29 napadeného rozhodnutí č. 1 důkladně, přesvědčivě a zejména opakovaně vysvětlil, proč výpovědi svědkyně nepřisoudil důkazní sílu přikládanou žalobcem. Dovodil sice, že výpověď svědkyně v obecnosti potvrdila existenci spolupráce a poskytování určitých marketingových či propagačních činností. Nedokázala však už věrohodně a konkrétně popsat plnění, která měla být podle předložených daňových dokladů žalobci poskytována. Je přitom stěžejní, že žalovaný nehodnotil pouze absenci konkrétních sdělení, ale zejména rozpory mezi výpovědí svědkyně a ostatními důkazy ve spisu.

40. Odpovídající význam přisoudil také tomu, že svědkyně jako jediná osoba oprávněná za dodavatele v období poskytování plnění jednat nedokázala uspokojivě objasnit ani fungování samotného dodavatele jako společnosti. Žalovaný proto správně přihlédl k tomu, že osoba označená žalobcem za klíčového svědka vykazovala jen velmi omezenou znalost jak samotného dodavatele, tak deklarovaných plnění (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č.j. 31 Af 46/2022-76, bod 41 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 5. 2025, č.j. 62 Af 44/2024-127, bod 25, 31 až 32). Tento závěr odpovídá obsahu protokolu. K jeho částem citovaným v žalobě soud pro úplnost dodává, že v nich svědkyně popsala deklarované plnění jen zcela obecně, nevztáhla jej k deklarovanému (nadto v různých daňových dokladech rozdílně) časovému období, ani žádným jiným způsobem deklarovaná plnění nekonkretizovala: „*To bylo prezentace, grafika, výroba spotů, předpokládám chtěl. Jeho společnosti na sociálních sítích. Analýza, návštěvnost a takový podobný. Jeho poboček, co se týkalo jeho pracovní činnosti. On chtěl zvyšovat počet zákazníků, jednalo se o návštěvnost jeho webových stránek, tak jsme vyhovovali jeho potřebám. To je všechno více se nechci vyjadřovat.*“. Navíc odmítla sdělit konkrétní osoby – tzv. „externí ajťáky“, kteří měli plnění provádět a výslovně uvedla, že podklady prokazujícími výstupy z plnění, a které v minulosti přislíbila předložit, již nedisponuje.

41. Za těchto okolností proto soud považuje hodnocení výpovědi svědkyně provedené žalovaným za logické, vnitřně konzistentní a odpovídající zásadě volného hodnocení důkazů (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2014, č.j. 7 Afs 82/2013-34). Lze proto přisvědčit žalovanému, že této povinnosti, mj. obsažené v žalobcem citovaném bodu 76 rozsudku NSS sp. zn. 1 Afs 148/2019, dostál. Žalovaný totiž neodmítl výpověď svědkyně apriorně ani formálně, ale podrobně se zabýval jejím obsahem, porovnal jej s ostatními zjištěními a přesvědčivě vysvětlil, proč ji nepovažuje za důkaz potvrzující faktické uskutečnění deklarovaných plnění (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2024, č.j. 4 Afs 32/2024-34, bod 18).

42. Není ani pravdou, že by závěr o neunesení důkazního břemene neodpovídal obsahu provedeného dokazování. Žalovaný v napadeném rozhodnutí č. 1 podrobně vysvětlil, proč žalobce důkazní břemeno neunesl. Výslovně v tomto směru navázal na skutková zjištění a úvahy správce daně obsažené již ve výzvě k prokázání skutečností a zejména pak ve zprávě o daňové kontrole. Žalovaný nevycházel pouze z výpovědi svědkyně, ale stejně jako správce daně z uceleného souboru vzájemně se podporujících indicií. Zohlednil zejména existenci dvou odlišných verzí daňových dokladů se stejnými čísly, avšak rozdílným

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

předmětem a rozsahem fakturace, nesrovnalosti v servisní smlouvě, na níž byla jako osoba jednající za dodavatele uvedena osoba, která v rozhodné době nebyla jednatelem společnosti, neurčitost smluvního i fakturačního vymezení plnění, nejasnosti ohledně stanovení ceny služeb. Dále poukázal na nevěrohodnost předložených reportů obsahujících údaje vztahující se k webovým stránkám a provozovně, které v deklarovaném období ještě neexistovaly, jakož i na skutečnost, že žalobce současně využíval služeb dlouhodobého a odborně zavedeného dodavatele B Creative, jehož činnosti se obsahově překrývaly s deklarovanými plněními dodavatele. Žalovaný dále přihlédl k absenci součinnosti dodavatele a jejích údajných subdodavatelů, nejasnostem ohledně osob skutečně poskytujících služby, a nakonec i k tomu, že výpověď svědkyně tyto pochybnosti nejenže nerozptýlila, ale v některých ohledech dále prohloubila. Za této situace tak nelze žalovanému vytýkat, že převzal závěr správce daně o neprokázání faktického uskutečnění deklarovaných plnění a o neunesení důkazního břemene žalobcem; tento závěr naopak odpovídal výsledkům provedeného (a v odvolacím řízení navíc doplněného) dokazování, které žalovaný řádně zhodnotil v jejich vzájemných souvislostech.

43. Závěrem soud dodává, že žalobní argumentace míří výlučně proti závěrům obsaženým v napadeném rozhodnutí č. 1, jímž byl potvrzen dodatečný platební výměr. Důvody, na nichž spočívá napadené rozhodnutí č. 2 o potvrzení platebního výměru na penále, žaloba nijak konkrétně nezpochybňuje. Za této situace soud neměl prostor obsah napadeného rozhodnutí č. 2 nad rámec takto vymezených žalobních bodů přezkoumávat.

## Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Městský soud v Praze tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné; námitky žalobce tak nejsou důvodné. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

45. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. a III. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů nepřísluší. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti. Proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

## Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. září 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.